

[Undervisnings- og forskningsministeren]

har allermest i forvejen. Der kan nævnes visse områder inden for den erhvervsrettede efteruddannelse, hvor vi måske kunne have brug for et og andet, og hvor vi både i Undervisningsministeriets og i Arbejdsministeriets regi har en lovgivning, som prøver at stimulere skabelsen af en efteruddannelseskultur i virksomhederne. Men det er jo, så vidt jeg kan se, ikke rigtig det, disse forslag drejer sig om, på trods af at det var dér, der var brug for en ekstra indsats.

Jeg vil også gerne sige, at dette med at bruge 50 mio. kr. her og 100 mio. kr. dér og 1 mia. kr. til uddannelsesstøtte, det er jo noget, der alt i alt løber op, og jeg beder om forståelse for, at regeringen bliver nødt til at afvise alle den slags forslag om ekstra udgifter. For hvem er det, der skal betale dem? Det er alle de danske familier. Alle dem, som forslagsstillerne gerne vil have på kursus, de skal selv betale, bare over skattebilletten. Tror man, man hjælper på deres situation på den måde? Vel gør man ej.

Som højskolemand vil jeg også godt have lov til at minde om, at her i Danmark for 100 år siden var der krise, nød og fattigdom, og det var der især i landbruget. Alligevel rejste man folkehøjskoler i stort tal uden en øre i støtte fra det offentlige. Hvad er grunden til, at ludfattige danskere for 100 år siden søgte folkeoplysning og brugte penge til det, på trods af at de absolut ikke havde råd, men i 1980'erne er der ingen ende på, hvad man skal have tilskud til? Selv de mest bittesmå initiativer får støtte under 10-punkts-programmet, og nu skal vi altså have endnu en støtteordning her. Jeg synes simpelt hen ikke, det er nødvendigt.

Man kan godt henvise til børnefamilier og enlige. Det kunne være interessant at regne op, hvor mange udgifter der var blevet skabt i dette Ting med henvisning til enlige mødre. Lad mig da så sige, at hvis det er de enlige mødre, vi taler om, så lad os gøre noget for de enlige mødre og prøve at undgå, at alle mulige andre bruger 9/10 af pengene. Lad os lave en ordning for enlige mødre, hvis det er dem, der tænkes på.

Tillad mig også at pege på, at det, det drejer sig om her, jo ikke er at stille nogen bedre. Nej, det drejer sig om, at man siger: Danskerne er nu blevet så udslidte, at de ikke længere kan lave fritidsundervisning i fritiden; nu skal fritidsundervisningen ind i arbejdstiden, fordi danskerne er blevet så trætte og udslidte.

Jamen har vi ikke lige fået 5 ugers ferie? Har vi ikke lige fået næsten fordoblet barselorloven? Og har vi ikke fået afkortet arbejdsugen fra 40 til 37 timer? Hvad er det, der gør, at vi nu oven i dette så også skal lægge fritidsundervisningen ind i arbejdstiden? Er det, fordi danskerne problem er, at deres arbejdstid er for lang? Nej, det er ikke noget socialt problem i Danmark, at arbejdstiden er for lang. Jo, måske for enlige mødre, men så lad os bruge 3½ mio. kr. på enlige mødres efteruddannelse. Det vil jeg gerne her på slap line tilbyde forslagsstillerne.

Lad os se på de enlige mødre, klare deres problem, men lad os lade være med at give uddannelse, fritidsundervisning i arbejdstiden, til alle mulige velbjærgede danskere, som ikke har prioriteret det under deres overenskomstforhandlinger, som for en stor dels vedkommende ikke er interesseret, og som i øvrigt selv skal betale det hele over skattebilletten.

Undskyld, at jeg siger det lidt barskt, men regeringen er jo altså ikke blevet spurgt til råds på noget tidspunkt. Dette er første gang, regeringen får lejlighed til at ytre sig om disse forslag.

Vi er imod dem. Vi finder dem unødvendige. Vi betragter dem som noget, der plejer lærerinteresser mere end elevinteresser, og det er jo ikke første gang, man ser, at det er producenterne, der tænkes på, i stedet for klienterne. Det tør jeg sige, fordi eleverne selv skal betale, bare over skattebilletten. Men de, der virkelig laver kampagne for dette her, det er, ud over udvekslingscentret, lærerorganisationerne. Det forstår jeg godt, for de er de sande modtagere i denne sag.

Jytte Andersen (S):

I modsætning til de to foregående ærede talere tror Socialdemokratiet faktisk, at der er meget store forventninger knyttet til denne debat. Der er forventninger hos de 800.000 voksne, som fik mindre end 8 års skoleuddannelse i deres ungdom. Der er forventninger hos den mere end 1 million voksne på arbejdsmarkedet, som ikke fik nogen erhvervsuddannelse som ballast til arbejdslivet. Der er forventninger hos den femtedel af befolkningen, der, som undersøgelser faktisk viser, føler sig utilstrækkeligt udrustet videnskæmmet til at få indflydelse på det politiske liv, hos de mange, som ved, at uddannelsen rent faktisk er en forudsætning for arbej-